

Preken 26. mars 2017

Maria budskapsdag

Prest Elisabeth Lund

Jeg er gravid!

Ikke jeg altså, men akkurat nå er det mange kvinner over hele verden som finner ut at de er gravide. Og det er mange følelser som eksploderer i kroppen når de oppdager det. Følelser som er knytta både til lengsler og frykt.

Jeg husker godt følelsene av sjokk, glede og litt redsel som kom da jeg så de to blå strekene på graviditetstesten, da jeg ble gravid for første gang.

En slags virkelighet som føltes helt uvirkelig.

For noen er det gleden som blir den dominerende følelsen. Det man har venta på, har endelig skjedd. For andre er det fortvilelsen, fordi det var noe som absolutt ikke skulle skje.

Vi vet ikke så mye om hva Maria følte da hun fikk vite at hun skulle bli mamma. Men Knut leste nettopp for oss historien om da engelen Gabriel kom og fortalte henne hva som skulle skje. Jeg tror i hvert fall ikke det var noe hun ønska at skulle skje så tidlig.

Det var egentlig ingenting som lå til rette for Maria.

Maria var en helt vanlig ung jente.

Hun bodde i en liten landsby som heter Nasaret, var antagelig bare 14-15 år gammel, kom fra fattige kår og var forlova med den mye eldre Josef.

Hun var som mange andre på den tiden. Hun skulle nok få barn, men ikke før hun var gift.

Men Maria får besøk av en engel og hun får høre at Gud vil la henne føde sin sønn. Det står at hun ble forskrekket, og hun lurte på hvordan hun kunne bli gravid uten å ha vært sammen med noen mann.

Jomfrufødsel er ikke til å forstå, og nesten ikke til å tro. Men kanskje er det lettere å bære fram et under enn det er å tro på det?

For meg er det i grunnen nesten like uforståelig at et barn som har blitt til på den vanlige måten, kan vokse og komme ut som et nytt menneske i verden. Det er jammen et under det også, men vi vet jo at det går an.

Engelen Gabriel forteller Maria at ingenting er umulig for Gud, og Maria sier ja til å bære fram Guds sønn. Selv om hun ikke skjønner det, åpner hun seg for underet og for livet.

Er det ikke sånn at når vi åpner oss for livet, for det som sparker og beveger seg, så åpner vi oss for hverandre? Vi kommer tettere på.

Og når vi holder livet til et annet menneske i hendene våre, som vi gjør med et nyfødt barn, skjønner vi noe om hvor avhengige vi mennesker er av hverandre.

Når dere har båret Jonas til dåpen i dag, er dere med og forteller oss noe om at vi mennesker må bære hverandre.

Når vi føder et barn til verden, vet vi at et annet menneske er avhengig av oss og vi kommer nærmere å skjønne hvordan vi alle er avhengige av hverandre.

Gud sendte en engel for å fortelle Maria hva han ville at hun skulle gjøre.

Hva vil Gud at vi skal bidra med for verden?

For menneskene vi treffer hver dag, de vi kjenner og de vi ikke kjenner?

For de som bor på den andre siden av kloden?

Og hva svarer vi, når vi blir bedt om noe?

Maria var et vanlig menneske i sin tid, med styrker og svakheter, med muligheter og begrensninger.

Ingenting lå til rette. Det passa ikke for Maria å få barn, og det var heller ikke passende siden hun ikke var gift.

Kanskje hun sier ja til det fordi hun er så ung. For et barn er jo det meste mulig. Maria er ikke barn lenger, men hun har kanskje ikke lært seg så mye ennå om hvilke begrensninger vi mennesker lever under.

Hvordan kan hun ellers ta på seg den oppgaven hun blir bedt om?

Ingenting lå til rette.

Hvordan kunne hun være klar for en så stor oppgave?

Hvordan kunne hun være klar for å ta imot Jesus?

Tenk på det ansvaret, og det måtte vel finnes andre kvinner som hadde mye bedre forutsetninger for å gi et barn en god oppvekst. Maria skulle få ansvaret for å bære fram og ta vare på Guds egen sønn.

Så hun ikke sin begrensning?

Kanskje.

Men engelen Gabriel sier: ingenting er umulig for Gud.

Og Maria tror.

Maria tror på en Gud som ser og tar imot de svake,

en Gud som opphøyer de små.

En Gud som snur opp ned på de rangordningene vi mennesker lager.

Maria tror at Gud kan bruke henne, og hun er villig til å ta imot Jesus.

Hun åpner seg for Gud og gir rom i sitt indre til Guds planer.

Gud kan og vil møte helt vanlige mennesker.

Gud kan og vil gjøre store ting i livene våre.

Passer det for oss å ta imot Jesus?

Vil vi gi rom for Guds planer?

Vi er mange som tror på Gud, som gjerne vil lytte til hva han vil med livene våre. Noen ganger kan vi streve veldig med å lytte etter hva det er Gud vil vi skal gjøre. Det er liksom så sjelden det kommer engler og gir klare beskjeder.

Jeg tror vi kan gjøre det litt for vanskelig noen ganger. Hvis vi ønsker å lytte til Gud, kan vi kanskje i hvert fall begynne med å lytte til mennesker vi møter.

Det er vanskelig nok, for vi er alle så opptatt av våre egne ting. Men vi kan øve oss på å virkelig lytte, og være nysgjerrige på medmenneskene våre. Og vi kan øve oss på å se hverandre.

Noen har evnene og mulighetene til å bidra mest i nærmiljøet, andre mer i flere deler av verden. Men vi har alle vårt kall til å være medmennesker.

Og vi kan begynne med å lytte. Da vil vi høre og se at det er behov for oss. Så trenger vi kanskje ikke å vente på en engel eller en steintavle i postkassa for å sette i gang.

Vi er vanlige mennesker i vår tid.

Vi har våre muligheter og vi har våre begrensninger.

Men ingenting er umulig for Gud.

Tør vi, som Maria, å tro på det?

Etterpå bæres underet fram her i kirken. Brød og vin, som er Jesu kropp og blod i nattverden. Vi skjønner det ikke, og det kan være vanskelig å tro. Men vi kan gå fram og ta imot, og bære underet med oss ut i livet.

Amen